

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4032/2021
08.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле – противтужене АА из ..., као правног следбеника иза пок. ББ, чији је пуномоћник Анђелко Лежајић, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ВВ из ..., чији је пуномоћник Пеђа Милосављевић, адвокат из ..., ради раскида уговора о доживотном издржавању по тужби и утврђења ништавости уговора о доживотном издржавању по противтужби, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8703/19 од 05.12.2019. године, у седници одржаној 08.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле - противтужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8703/19 од 05.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 3360/12 од 06.12.2012. године, исправљеној решењем истог суда П 3360/12 од 18.02.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле – противтужене ББ и раскинут уговор о доживотном издржавању закључен између тужиле – противтужене као примаоца издржавања и туженог – противтужиоца као даваоца издржавања, оверен од стране судије Другог општинског суда у Београду у предмету ЗР .../... од 26.05.1997. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог – противтужиоца којим је тражено да се огласи ништавим уговор о доживотном издржавању оверен под бројем ЗР .../... од 26.05.1997. године у делу којим се даваоцу издржавања оставља у наслеђе нови објекат к.бр. ... у улици ... у ..., саграђен на делу катастарске парцеле .../... К.О. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог – противтужиоца којим је тражио да се тужиле – противтужена исели са свим лицима и стварима из стана у приземљу новоизграђеног објекта – куће к.бр. ... у ... улици у ... и исти слободан од лица и ствари преда у државину туженом – противтужиоцу. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог – противтужиоца којим је тражено да се обавезе тужиле – противтужена да му плати износ од 40.100,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања. Ставом петим изреке, одбијен је предлог туженог – противтужиоца за издавање привремене мере ради обезбеђења новчаног потраживања, којим је тражио да се тужиле – противтуженој забрани отуђење, оптерећење или било какво располагање непокретностима подигнутим на кат.парцели .../... КО Ставом шестим изреке, обавезан је тужени –

противтужилац да тужиљи – противтуженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 125.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8703/19 од 05.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог – противтужиоца и потврђена првостепена пресуда, исправљена решењем од 18.02.2013. године, у ставовима другом, трећем, четвртм и петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда, у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се раскине уговор о доживотном издржавању закључен између тужиље – противтужене као примаоца издржавања и туженог – противтужиоца као даваоца издржавања, оверен од стране судије Другог општинског суда у Београду у предмету 3 Р .../... од 26.05.1997. године. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке првостепене пресуде, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиља - противтужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу којим је одлучено о тужбеном захтеву.

Оцењујући дозвољеност ревизије применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11), а у вези члана 23. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље – противтужене није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), која регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажано решени до 31.05.2014.године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради раскида уговора о доживотном издржавању поднета је 28.10.2004. године, са означеном вредношћу предмета спора од 40.000,00 динара, а противтужба ради утврђења ништавости уговора о доживотном издржавању је поднета 28.01.2005.године, уз преиначење противтужбе од 18.01.2008.године истицањем још захтева за иселење и за исплату новчаног износа, према којој је вредност спора 40.100 евра, док је правноснажна пресуда донета 05.12.2019. године, после ступања на снагу наведених новела Закона о парничном поступку.

Имајући у виду ово, као и да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на раскид уговора о доживотном издржавању, у коме је вредност предмета спора побијаног дела испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, односно испод 40.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (имајући у виду да је у време подношења тужбе тужиље – противтужене 1 ЕУР било

једнако 84,4217 динара, што је износило 476,190 евра), то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиље – противтужене недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда (у делу у којем је одлучено о тужбеном захтеву тужиље – противтужене), али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), јер се правило из новела тог закона (члан 23. став 3.) о дозвољености ревизији независно од времена покретања парничног поступка односе само на вредносни цензус.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић